

Arrest

**nr. 167 385 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat KASONGO – D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 2 juli 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 november 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 03/08/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 17 september 2015 van 8.39 uur tot 10.50 uur, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Khalid Buuachru loco Meester Franz Geleyn was van 9.19 uur tot het einde van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 11 augustus 1988 in Adhamiya te Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde in Hurriya te Bagdad. U ging naar school tot het derde middelbaar. In de zomervakanties werkte u bij een bakker. Na de val van het regime van Saddam Hoessein verbleef u gedurende vier maanden in Saba Al Bor (Bagdad) omwille van de oorlogssituatie. In de periode van het sektarische geweld in 2006 werd uw vader thuis mondeling benaderd door leden van het sjiiitische Mehdi-leger. Er werd hem gezegd dat jullie de wijk moesten verlaten. Hij had al gezien dat verschillende andere gezinnen vermoord werden omdat ze soennieten waren. Daarom zijn jullie toen samen met verschillende andere gezinnen uit de buurt vertrokken. Vanaf 17 juni 2006 verbleef u in Tartous in Syrië. Uw moeder heeft de Syrische nationaliteit en de rest van het gezin werd daar erkend als vluchteling door de Verenigde Naties (VN). U werkte in Syrië als tegellegger.

Op 19 april 2013 keerde u terug naar uw huis in Hurriya te Bagdad en werkte u terug bij een bakker. De situatie in Syrië was immers te onveilig geworden, bovendien was daar ook geen mogelijkheid tot werk meer.

Op 1 juni 2015 vond u een dreigbrief van de sjiiitische militie asaib ahl al haq onder uw deur. Hierin stond dat jullie, de soennieten, de wijk moesten verlaten. Uw vader verscheurde deze brief en zei dat jullie onmiddellijk moesten vertrekken. Hij keerde terug naar Syrië en u trok in bij uw tante in Hurriya. Op 5 juni 2015 vertrok u naar Erbil. Van daaruit vertrok u op 7 juni 2015 uit Irak. U bent in België aangekomen op 1 juli 2015 en vroeg hier asiel aan op 2 juli 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 28/4/'10) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 10/11/'02). Tevens legt u kopieën voor van uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, de Syrische identiteitskaart van uw moeder (d.d. 3/7/'06), een vluchtelingencertificaat van de VN, een Grieks en een Servisch document dat u ontving tijdens uw doorreis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

U verklaart uit Irak te zijn vertrokken nadat asaib ahl al haq een dreigbrief bij u achterliet omdat u soenniet bent. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u ervoor koos na eerst uit Irak te zijn gevlucht in 2006, na uw terugkeer in 2013 terug in hetzelfde huis te gaan wonen. Uw vader kwam zelfs vanaf 2007 al verschillende keren terug naar Irak. Dit wijst er op dat jullie niet meer hadden te vrezen omwille van de redenen waarom jullie eerder het land verlieten. U geeft dit zelf ook expliciet aan. Deze vrees is dan ook niet meer actueel. Uw eerdere vrees viel te kaderen binnen het toen heersende sektarische conflict.

Voorts kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden bij de dreigbrief die u in 2015 zou hebben ontvangen. Zo blijft u vaag wat de inhoud ervan betreft. Verder dan dat jullie de plaats moesten verlaten omdat jullie wahabieten zouden zijn, komt u niet. U verklaart zich eigenlijk niet meer echt te herinneren wat erin stond. U weet nog dat er ook een vers van de koran in vermeld stond, maar welke dit juist was weet u dan weer niet. U denkt dat het over vechten of iets dergelijks ging (CGVS p.12). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat, terwijl uw vader na het ontvangen van de dreigbrief onmiddellijk terugkeerde naar Syrië, hij tegen u zei dat u naar uw tante moest gaan die tevens in Hurriya woonde, de wijk waar u de dreigbrief had ontvangen. Eender wie met slechte bedoelingen zou het dus niet zo verschrikkelijk moeilijk hebben u daar te vinden. Dat u ervan zou uitgaan dat niemand u daar zou kunnen vinden, is gezien jullie familieband nogal kort door de bocht (CGVS p.3, 11-12). Deze handelwijze doet dan ook twifelen aan de door u voorgestelde gang van zaken. Bovendien kunt u deze dreigbrief niet voorleggen. Uw vader zou deze immers hebben verscheurd (CGVS p.11). Het is weinig waarschijnlijk dat op zulke onvoorzichtige manier zou worden omgegaan met bewijsstukken in verband met uw asielrelaas. Dit doet dan ook des te meer twifelen of u in werkelijkheid wel zulke dreigbrief hebt ontvangen.

U hebt verder ook geen concrete aanwijzingen dat u actueel nog een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Behalve de dreigbrief die u al dan niet zou hebben ontvangen, is er niets gebeurd in de periode dat u nog in Irak verbleef. Na uw vertrek hebt u ook geen nieuws meer over uw persoonlijke situatie. Nochtans hebt u nog steeds familie in Hurriya. Met hen gaat alles goed (CGVS p.13). Dit wijst er allerminst op dat u bij een eventuele terugkeer gevisieerd zou worden.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad

met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de door u voorgelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 28/4/'10), nationaliteitsbewijs (d.d. 10/11/'02) en de kopieën van uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, de Syrische identiteitskaart van uw moeder (d.d. 3/7/'06), een Grieks en een Servisch document dat u ontving tijdens uw doorreis. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en reisweg, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat betreft de kopie van het vluchtelingencertificaat van de VN dient te worden aangestipt dat jullie toen erkend werden als vluchteling omwille van het sektarische geweld in 2006. Zoals hierboven reeds werd vermeld is dit niet meer actueel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde (punt I. van het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst (punt I.a van het verzoekschrift) in op het feit dat hij soenniet is en hij daarom wordt gevisieerd door de sjiiitische milities. Tot slot is verzoeker van mening dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast (onderdeel I.b van het verzoekschrift)

2.1.2. In ondergeschikte orde (punt II. van het verzoekschrift) voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde (punt III. van het verzoekschrift) acht verzoeker (1) artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet, (2) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (3) artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geschonden.

Hij verwijt de Commissaris-generaal dat hij onvoldoende rekening houdt met de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014. Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de asielkwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking,

schenkt verweerder voormeld wetsartikel. Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Wat de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt verweerder, volgens verzoeker, ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak. Verder verwijt hij de Commissaris-generaal dat hij niet motiveert waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. De Commissaris-generaal legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Waar verzoeker zich tot slot beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, stelt hij dat de Commissaris-generaal verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De "COI Focus" van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad.

2.2. In zoverre onderdeel III. van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 48/4, § 2, c) van vreemdelingenwet betreft (punt III.1 van het verzoekschrift), valt een onderzoek van de grief samen te vallen met de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de Raad hiervoor verwijst de verdere bespreking van de nood aan internationale bescherming in het arrest (punt 2.3. e.v.).

Wat de formele motiveringsplicht betreft (punt III.2 van het verzoekschrift), voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (punt III.3 van het verzoekschrift) mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde "COI Focus" slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 13). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie. Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (BS 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven*

met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielaanvragen en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt. Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken. In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: *“That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.”* (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”*) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Verzoeker geeft aan dat hij met zijn ouders, broers en zus in 2006 naar Syrië is gevlucht en direct naar het huis van zijn grootvader zijn gegaan (CGVS-vragenlijst, stuk 13, p. 5 en 7). Hij geeft aan dat zij allen door de VN zijn erkend en dat hij nog altijd deze verblijfstitel kan vernieuwen (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2 en 14; Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 5). Zijn moeder heeft de Syrische nationaliteit (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 4) en zijn broers en zussen wonen en werken in Tartous (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 7): *“Broers: Salah (geboren in 1981, gehuwd, drie kinderen, momenteel is hij in Syrië, niet zelfde adres in Tartous ook, bediende, secretariaatswerk), Saleh (verkoopt dingen voor elektriciteit en water, gehuwd, ook drie kinderen, in Tartous, ook ander adres), Mohammed (woonde vroeger met mij in Bagdad, is gehuwd, twee kinderen, had Irak verlaten in juni, in Syrië bij mijn familie, bij elektriciteit en water werkt hij), Mahmud (niet gehuwd, hij woont bij mijn familie, werkte in winkel waar ze gordijnen maken) Zus: Zahra (ze werkt als verkoopster van kledij, vroeger had ze geen werk, verblijft bij mijn familie).”* Hij heeft nog contact met zijn ouders en met zijn broers en zus (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 7), en zo heeft zijn moeder een aantal documenten doorgestuurd via Viber (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11).

Verzoeker verklaart dat zijn vader vanaf 2007 regelmatig terugkeerde naar hun woning in Bagdad, omdat *“hij veel dingen te doen (heeft) daar, wil ook zijn pensioen ontvangen”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 6). Verzoeker verklaart dat hij in 2013 met zijn vader is meegereisd naar Bagdad en er tot voor zijn vertrek in 2015 verbleef, maar dan moest vluchten omdat hij er problemen kreeg. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen omtrent de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen volstrekt ongeloofwaardig zijn: hij blijkt slechts zeer vaag de inhoud van de dreigbrief te kennen nadat de vragen worden herhaald, terwijl hij die brief heeft gelezen en verklaart dat er geen klacht werd neergelegd (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 12). Ook is er verder niets gebeurd met hem bij zijn voorgehouden terugkeer naar Bagdad, noch met zijn twee tantes die nog steeds in de wijk wonen waar hij vroeger woonde (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 13).

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het aanhalen van een algemene informatie uit rapporten of artikelen in punt I.a en punt I.b van het verzoekschrift niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient concreet aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt overigens ook in het gedrang gebracht door zijn verklaringen over zijn paspoort. Hij had een nieuw paspoort aangevraagd op de Iraakse ambassade in Syrië (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9). Hij verklaart dat hij met dat nieuwe paspoort naar Turkije is gereisd, maar het dan kwijt is geraakt in de zee (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 10). Gevraagd waarom verzoeker zijn paspoort niet bij zijn vriend heeft achtergelaten, zoals zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs die hij wel heeft voorgelegd, antwoordt hij dat zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs twee zeer belangrijke documenten zijn en hij deze niet wilde verliezen, terwijl hij niet zo bang was om zijn paspoort te verliezen omdat hij dit nog eventueel op een andere plaats kan verkrijgen en hij dit kon gebruiken om in Griekenland te bewijzen dat hij Irakees is (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 10-11). De Raad is echter van oordeel dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt en dergelijke handelswijze doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaart dat zijn vader vanaf 2007 regelmatig terugkeerde naar hun woning in Bagdad, omdat *“hij veel dingen te doen (heeft) daar, wil ook zijn pensioen ontvangen”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 6). Verzoeker verklaart dat hij in 2013 met zijn vader is meegereisd naar Bagdad en er tot voor zijn vertrek in 2015 verbleef.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *“(…) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (…).”* Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van de Commissaris-generaal, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid(swijziging) moet weergeven.

De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP